

der ikke derved. Paa ganske samme Maade gaar det med Land- og Lignings-skatten, med den anden Tredjedel af Gammelskatten og med de $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften, som overføres til Kommunerne efter Skattekommissionens Forslag. Skatteyderen faar ikke ude i Kommunerne nogen Del af de Penge tilbagebetalt, som han har betalt paa Amtstuen, men han kommer ude i Kommunerne til at betale mindre, end han ellers skulde betale. Om nu Skatteyderen erlægger sine Penge paa Amtstuen eller paa Kommunens Kontor, kan være ham ganske ligegyldigt, naar blot han kommer til at erlægge færre Penge paa disse to Steder tilsammen, naar han dog alligevel skal betale Penge paa begge Steder. Og se vi nu hen til Landstingets Forslag og sammenholde det i denne Henseende med Skattekommissionens Forslag, vil det jo ses, at ogsaa efter Landstingets Forslag skal enhver Skatteyder, enhver Ejendomsbesidder ind paa Amtstuen for at betale Skat. Enten han nu der betaler et større Beløb og hjemme i Sognekommunen et mindre Beløb eller han paa Amtstuen betaler et mindre Beløb og hjemme i Sognekommunerne et større Beløb, bliver det ganske det samme for ham; der er ikke her Tale om noget som helst Omsvøb.

Saa vil man maaske sige: Ja, men Omsvøbet kommer frem gennem det Mellemregningsforhold, som kommer imellem Amtstuerne og Kommunalbestyrelserne. Hvad dette angaar, skal jeg sige, at et saadant Mellemregningsforhold er jo intet Omsvøb, det er noget, som vi kende efter det nuværende Skattesystem, og det er noget, som vi ville komme til at kende, hvad enten det ny Skattesystem blev indrettet efter Skattekommissionens Forslag, eller det bliver indrettet efter Landstingets Forslag. Vi kende Mellemværender mellem Amtstuerne og Amtskommunerne nu. Amtstuerne oppebære jo Amtskommunernes Skatter og refundere dem til Amtskommunerne. Vi kende Mellemværende mellem Amtstuerne og Sognekommunerne nu igennem den Række af forskellige Refusioner, som nu tilkomme Sognekommunerne fra Staten, og som — jeg skulde tage meget fejl, om det ikke er rigtigt — blive udbetalte gennem Amtstuerne. Saavel efter Skattekommissionens Forslag som efter Landstingets Forslag vil Mellemregning mellem Amtstuerne og Amtskommunerne blive ved at eksistere, og efter begge Forslag vil der, hvad enten man lader Likvideringen af en Del af de nuværende Hartkornsskatter foregaa

hjemme i Sognekommunerne eller paa Amtstuerne, blive Mellemværende mellem Amtstuerne og Sognekommunerne, — ganske bortset fra det Mellemværende, der allerede nu, som nævnt, findes — idet der jo i begge Tilfælde vil være Mellemværende mellem Amtstuerne og Sognekommunerne med Hensyn til de nye Formue- og Indkomstskatter, som efter begge Forslag skulle opkræves af Sognekommunerne. Al denne Tale om Omsvøb kan jeg derfor kun anse for Udslag af Uvillie eller mangelfuld Gennemtænkning af Skattekommissionens Forslag. Underligt skulde det dog ogsaa være, om man, hvis saadanne Omsvøb, især saadanne forskellige Omsvøb, som efter hvad der er blevet fremhævet, fandtes, skulde igennem 4 Rigsdagssamlinger have forhandlet om denne Sag mellem Landsting og Folketing, hvor der i begge Ting sidder saa mange, der ere vel kendte med Kommunernes Forhold, uden at det var blevet gjort gældende, og uden at der var blevet taget Hensyn til Bemærkninger om dette utaalelige Omsvøb, som skulde være forbundet med det Princip, som Skattekommissionen opstiller, og som jo er det samme Princip for saa vidt, som det har ligget til Grund for alle de Skattelovforslag om de direkte Skatter, som vi have behandlet i disse Aar. Nej, naar noget saadant først er kommet frem nu, ligger det efter min Mening ganske simpelt deri, at man nu af forskellige Grunde har ønsket at fremstille Skattekommissionens Forslag som saa daarlige og elendige som muligt og derfor har søgt at finde Indvendinger imod dem, men ogsaa ganske vist kun har fundet *søgte* Indvendinger.

Der er blevet sagt, at Skattekommissionens Forslag vare uheldige paa Grund af den Maalestok, hvorefter Tilskuddet til Kommunerne blev fordelt. Der er blevet sagt, at det var uheldigt, naar Kommunerne og derigennem Skatteyderne fik Tilskuddet refunderet i Forhold til de nuværende Hartkornsskatter, som jo betegnes ogsaa fra vor Side som forældede og uretfærdige. I denne Henseende vil det dog erindres, at Skattekommissionens Forslag ikke fuldt ud benyttede de gamle Hartkornsskatter som Maalestok for Fordelingen til Kommunerne, men netop gennem en Række Bestemmelser gav Adgang til, at særlig bebyrdede trængende Kommuner kunde faa en forholdsmæssig større Del af Tilskuddet end de andre. Nu vil man ikke gaa dertil. Nu vil man i alt Fald, for saa vidt den største Del af de her omhandlede Beløb angaar, gaa Kommunerne